

Forslaget have et aldeles bestemt Indhold. Dette Indhold er jo i det væsentlige — det erkender jeg — stemmende med det Indhold, de midlertidige Bevillingslove have haft i de senere Aar. Imidlertid er der dog kommet et lille Ord ind, og det er naturligvis sat ind med Forsæt, det er Ordet „uforstyrrede“, idet det hedder, at Regeringen ifølge Bevillingsloven bemyndiges til at opkræve de lovhjemlede Skatter og Statens øvrige Indtægter samt til at „afholde de Udgifter, der ere fornødne for Statshusholdningens uforstyrrede Førelse.“ Jeg tror ikke, at dette er noget heldigt Udtryk, og det har jeg dog villet pege paa. Jeg tror, man derved indskrænker den Bemyndigelse, Bevillingsloven skulde give, saaledes at Bevillingsloven faar endnu mindre Betydning end hidtil med Hensyn til Statshusholdningens forsvarlige Førelse. Det er jo allerede saa, at Bevillingslovene i Forvejen afsætte en alt for snæver Ramme til, at man i alt Fald, naar de skulde gælde en længere Tid end to Maaneder — for at nævne et bestemt Tidsrum — vil kunne være fyldestgjort ved denne Bestemmelse.

Ved Siden af dette har Forslaget saa en Regel for, hvad der i det paagældende Tilfælde ikke maa gøres, og ogsaa denne Regel tror jeg har sine store Betænkeligheder — det kommer dog herved an paa, hvorledes den skal forstaaes, hvad der ikke er mig ganske klart. Bestemmelsen gaar jo ud paa at forhindre Udstedelsen af en provisorisk Finanslov; det er Mening dermed. Den fremtræder jo som en fornyet Affattelse af § 49 og er given i følgende Udtryk: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i en af Rigsdagen vedtagne og af Kongen stadfæstet Finanslov, Tillægsbevillingslov eller midlertidig Bevillingslov.“ Disse Ord ere jo ikke meget forskellige fra dem, der findes i Grundlovens § 49. I Grundlovens § 49 findes jo omtrent de samme Ord, kun at der der alene nævnes Finansloven og Tillægsbevillingsloven. Jeg gaar imidlertid ud fra, at naar man her har søgt en ny Affattelse af § 49, har man ogsaa derved villet opnaa noget væsentlig andet og mere end det, man kan opnaa ved Grundlovens § 49 i den nuværende Affattelse, og jeg har da forstaaet Forslaget saaledes, at man her har valgt en Affattelse, som i Forening med dette, at man nu anviser Regeringen den Udvej at søge en midlertidig Bevillingslov, skal give en aldeles udtømmende Regel for, hvad der er grundlovshjemlet og hvad ikke, saaledes at man overhovedet ikke var be-

rettiget til at afholde Udgifter, som ikke havde den Hjemmel, der er nævnt i den ny Affattelse. Følgen heraf maatte da blive den, at naar Folketinget vilde gøre Ansvar gældende mod et Ministerium for at have afholdt saadanne Udgifter, maatte Ministeriet uden videre dømmes, saafremt det ikke kan paavise en saadan Hjemmel, som her er angiven. Hvis De nemlig, mine Herrer, ikke tage den Forstaaelse af disse Ord her, at Ordene skulle opfattes saaledes, at de ikke tilstede nogen Udgift, ser jeg egentlig ikke, hvad der opnaas derved med Hensyn til det, som dog ventelig er Formaalet for denne Bestemmelse. Hvis man imidlertid forstaaer Bestemmelsen saaledes, som jeg her har sagt, indeholder den en fuldstændig Forandring i vor administrative Praksis med Hensyn til Afholdelse af Udgifter. Der har jo hidtil ikke været nogen Tvivl om, at en almindelig Lov, vedtagen og stadfæstet paa tilbørlig Maade, hjemler Regeringen Ret til at afholde de Udgifter, som i Loven nævnes som nødvendige for Gennemførelsen af de Foranstaltninger, Loven paabyder. Vi bruge jo ganske vist at opføre paa Finanslovens § 28 de Love, som ventes gennemførte i den paagældende Samling, og som altsaa skulde træde i Kraft og medføre Udgift for det følgende Finansaar, men det har aldrig været saaledes — det jeg ved da —, at man har opstillet den Regel, at Opførelsen af en Lov paa § 28 var Betingelsen for, at Loven skulde kunne faa Lovskraft. For at tage et bestemt Eksempel: Naar vi tage en Jærnbanelov, saa kan denne Lov gennemføres og Udgifterne, foranledigede ved den, lovligt afholdes, uanset, at Loven ikke findes opført paa Finanslovens § 28. Vil man saa svare dertil: Ja, men saa har jo Regeringen altid den Udvej, at søge Udgiften optagen paa en Tillægsbevillingslov, saa er dette jo paa ingen Maade fyldestgørende, thi i saa Tilfælde skal Loven i alt Fald hvile, indtil Tillægsbevillingen kan gives: den skal regulært hvile omtrent et Aar. Paa lignende Maade stiller det sig med Hensyn til foreløbige Love. Det har jo altid været givet, at en foreløbig Lov kunde have det Indhold, at den ikke blot bemyndigede Regeringen til at træffe Foranstaltninger, men ogsaa bemyndigede Regeringen til at afholde de Udgifter, der vare nødvendige forbundne med Foranstaltningens Gennemførelse. Jeg kan imidlertid egentlig ikke se, at dette kan gøres i Fremtiden, saafremt man vedtager en Grundlovsforandring som den, her er Tale om, thi da